Ч. 60. Пятниця 16 (29) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ще про замах на Побєдоносцева. — Студентскі розрухи в Росиї.)

Як доносить Deutschnationale Correspondenz, параджував ся клюб Шенерера, на своїм вторковім засїданю, над становищем, яке має заняти в виборах до Делеґациї, і висказав погляд, що Шенереріянці, по мисли тамтогорічних своїх ухвал, доти не мають брати участь в виборах до Делеґациї, а противно против тих виборів поступати, доки віднощене Австриї до Угорщини буде управильнене лише на основі §. 14. Мимо того лежить в інтереси виборців, аби Шенереріянці були репрезентовані в Делеґациях, супротив тягарів, які накладає на населене войсковий заряд. Шенереріянці постановили, що скоро вибір Делеґациї прийде на дневний порядок в палаті послів, тоді Барайтер зажадає поіменного голосованя для усуненя того вибору з дневного порядку. Колиб то внесене відкинено, Шенереріянці як найострійше запротестують против вибору. Чи в такім случаю клюб поставить своїх кандидатів, того ще не ухвалено. — Часописи доносять, що Шенереріянці хотять вибрати до Делеґациї послів: Вольфа і Шенерера, а колиб той послідний не приймив кандидатури, то на єго місце посла Іро. — Другий німецкий гурт послів, іменно партия людова, нараджуючи ся над своїм становищем що-до виборів до Делеґациї, зазначила, що переведене тих виборів перед великоднем не конче потрібне. Людове німецке сторонництво не раде тим виборам, головно тому, що не знає які уступки одержали Чехи від теперішного правительства. Сторонництво поручило свому предсїдателеви повідомити о тім пана президента міністрів. — Після Slavische Correspondenz, заключили Німці, Чехи і більша посїлість в Чехиї і Мораві таку умову що-до мандатів делеґацийних для тих двох країв: З Чехиї мають бути вибрані до Делеґациї 4 Чехи і 2 консервативні більші властителї, а яко заступники: один посол німецкий і один ческий; з Морави: 2 Чехи і один з більшої посїлости, а яко заступник один Німець.

Заграничні часописи подають ще кілька подробиць послїдного замаху на старшого прокуратора синоду Побєдоносцева. І так: Лаґовский стріляв з револьвера до кабінету Побєдоносцева, положеного на долині дому при улици Літейній (одній з найважнїйших улиць Петербурга) і то по годині 12 в ночи. На улици не було майже нїкого; арештували єго двірники, що відбували нічну службу. Лаґовский, що мав імовірно спільника, якогось Іванова, мав признати ся, що витягнув жереб до замаху на Побєдоносцева.

До берлиньских часописий доносять з Петербурга, що на послїдній раді кабінетній, в котрій взяв участь також бувший міністер війни, Ванновский, постановлено ужити супротив студентів лагідних средств, але рівночасно постановлено також замкнути курси університетскі для женщин. Міністри: Сіпяґін, Куропаткін і Вітте мали головно промавляти за лагідними средствами. — Начальник міста Петербурга ґен. Кляйґельє одержав надзвичайну повновласть для удержаня ладу і спокою. На тій підставі видав строгі заряджeня і розвязав „Союз російских писателів". О скілько здає ся розвязане того союза послїдувало на протест, який той „Союз" вислав до всїх російских часописий против поведеня полїциї і войска. В тім протестї сказано: Дня 17 марта в Петербурзї коло казаньского собора, в очах многотисячної товпи довершено наперед обдуманого насильства над безборонними людьми. Козаки, окруживши безборонну товпу і не позволивши їй розійти ся, без нїякого попередного остереженя вдерли ся до середини, топтали кіньми, калїчили нагайками. Полїцианти виривали поодинокі особи і без милосердия били кулаками і шаблями. Брали також не ставляючі нїякого опору женщини і били. Били поваленых на землю і то били аж до півсмерти, а може й на смерть. То факти, на які много з нас глядїли. Наше обурене і жаль — надїємо ся — подїляють наші товариші по пери, котрих тепер тут між нами нема, подїляє цїла мисляча часть російскої суспільности, подїляють всї, в котрих тлїє почуте достоїньства людского і любви вітчини.

---

44)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З англійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

— Она лиш длятого так каже, щоби відворкувати — відозвала ся на то стара Джеррокс. — Она все лиш відворкує.

— Ви чогось нинї не в гуморі — сказала на то Кеті, і пішла до своєї комнати, перескакуючи легонько, як колись давнїйше, по два ступенї нараз.

Ребека пішла за нею, і поясняла собі ту зміну на свій безглуздий спосіб. — Ви чогось, видко, дуже веселі, сказала она, станувши коло дверий панни Кеті, та заглядаючи з гірким усьміхом до комнати. — Завтра субота. От і цїла річ.

— Завтра субота! — повторила Кеті здивована.

— Ну, так; та Ви чей знаєте добре, що я хотїла сказати. Лиш не удавайте, що нїби то не здогадуєте ся.

Поступованє служниці було таке зухвале, що Кеті таки дуже здивувала ся. — Я не можу здогадати ся, що Ви маєте на думці — сказала она.

— О, дїйстно нї — відозвала ся Ребека, і взяла ся по під боки, а на єї устах проплив глумливий усьміх. Она не знає, що я тим хотїла сказати. Не знає, що в суботу приїздить єї любчик. Не знає, що пан Езра їде з Льондону аж так далеко, щоби єї побачити. Ну що, може то не то, від чого Ви такі веселі? Не будьте фарисейкою!

Хороше лице дівчини аж викривило ся погано із злоби, коли то говорила, і аж дрожала від злости.

— Ребеко! — відозвала ся Кеті сьміло. — Менї таки направду здає ся, що такої дурноватої я ще в моїм житю не стрічала. Будьте ласкаві, і зважайте на то, що я Ваша панї а Ви моя служниця. Як Ви сьмієте так до мене говорити? Ідїть собі зараз звідси!

Служниця постояла, як колиб хотїла ще дальше показувати свою зухвалість. Але Кеті показала їй тілько справедливого обуреня в своїм голосї, і тілько природної поваги в своїм виступленю, що она борзо спустила безвстидні очи в землю, і забурмотївши щось, вийшла та пішла до своєї комнати. Кеті замкнула двері за нею, а відтак чувство сьмішности стало у неї більше, як єї гнів, і она перший раз, від коли була в крайєрі, розсьміяла ся сердечно. Їй то дїйстно дуже сьмішно видавало ся, що може хтось бути — хоч би й найдурнїйший чоловік на сьвітї — хто би гадав, що она бажає хоч би трошки побачити Езру Джірдльстона. А то від самої згадки про него минала єї веселість; але служниця правду казала, завтра мав він знову приїхати. Може бути, що єї приятелї приїдуть ще перед ним, дай то Боже!

Був студений, але ясний день. Із свого вікна могла она видїти білі вітрила рибацких лодий з Гемшіра, як они, то хилили ся в долину на темно синє море, то знов підоймали ся в гору. Один одинокий тримаштовий корабель плив межи ними, як лебедь межи качками, та працював проти вітру в сторону як до Норсмес або до Суземтен. Трохи дальше на право видко було довгу лїнію білої піни, що значили Уайнерскі лави піску. То була пора приплину моря, і великі багна були щезли, з виїмкою що хиба денеде виставала якась темна площа, що піднимала ся понад поверхню води. По другім боцї летїло стадо диких гусий на полудне і творило широку стрілу на голубім небі. Був то веселий, оживляючий образ, котрий добре годив ся з єї власним настроєм духа. Набрала була тілько відваги і надії до житя, що аж не хотїло ся їй вірити, що она тота сама, котра ще зрана розбила фляшчину з отруєю, бо відчувала в серци, що могла би ще була послухати намови свого опікуна. А прецї тота подїя стояла їй ясно перед очами: на підлозї лежали ще кусні розбитої фляшчинки, а неприятний запах отруї було ще так сильно чути, що она аж мусїла отворити вікно, щоби вивітрити комнату. Коли собі то все пригадала, то їй здавало ся, що то був лиш якийсь поганий сон. Ще сама не знала того ясно, чого по правдї вижидала від своїх приятелїв. Що буде увільнена, і то борзо, о тім не сумнївала ся анї хвильки. Повинна була лиш терпеливо чекати, а все буде добре. Найпізнїйше завтра вечером буде мусїло єї горе скінчити ся.

Так думав і Джірдльстон, коли сидів, схиливши голову на груди, і понурими очима зпід крілатих брів споглядав на грань в пе-

Новинки.

Львів дня 28 го марта 1901.

— **Торжественні вечерниці** в 40-літні роковини смерти Тараса Шевченка устроюють українсько-рускі товариства: Станіславівский Боян, Товариство руских женщин, філїя Просьвіти, Руска Бесїда, Шкільна Поміч, філїя руского товариства педаґоґічного і Банк звязковий в понеділок дня 1 н. ст. цьвітня 1901 в Станїславові, в сали товариства ім. Монюшка. Програма вечерниць слїдуюча: 1. Вступне слово, виголосить п-на К. Малицка (Віра Лебедева). — 2. Шевченко-Лисенко: Скорбна дума, відспіває в супроводї фортепяну мужеский хор Бояна. — 3. Сарасате: Фантазия з опери Фавст, скрипкове сольо в супроводї фортепяну відограють п-нї І. Слоневска і В. Гузарова. — 4. Д. Січиньский: Кілько дум ту переснилось, сольо сопранове, відспіває п-на С. Проскурницка. — 5. Шевченко: До Основяненка, деклямация, виголосить п-на С. Струтиньска. — 6. В. Матцка: Дойна, сольо на цитрі відограє автор. — 7. Артимовский: Дует з опери Запорожець за Дунаєм, відспівають п-на С. Проскурницка і п. В. Іванець. — 8 Шевченко-Вербицкий: Завіщанє, відспіває хор мішаний Бояна. — Початок точно о годині $7^{1}/_{2}$ вечером. Цїни місць: Льожа ч. 1 і 10 по 10 кор., прочі по 8 кор., фотелї по 2 кор. 40 сот., на бальконї по 2 кор. Крісло першорядне 2 кор., другорядне 1 кор. 60 сот., треторядне 1 кор. 20 сот. Партер 60 сот., для селян і учеників 40 сот. Ґалерия 30 сот. Білетів дістати можна в торговли Вн. Стахевича, а в день вечерниць вечером при касї. По вечерницях відбуде ся комерс.

— **На університетах** в Австриї після стану з 31-го грудня 1900 р. було записаних студентів: у Відни 6.133. в Празї (ческий унів.) 3.188, у Львові 2.058, в Градци 1.566, в Празї (нїм. унїв.) 1.314, в Кракові 1.380, в Інсбруцї 1.011, в Чернівцях 482 — разом 17.132. — На полїтехнїках було студентів: у Відни 1881. в Празї (чес. пол.) 1.262. у Львові 711, в Празї (нїм. полїт.) 585, в Берні (нїм. полїт.) 431, в Градци 383, в Берні (чес.) 78 — разом 5.331.

— **Закладанє бурс в бобрецкім повітї.** „Просьвіта Бобрецка“, місячник просьвітно-економічний, котрого редактором есть о. Лев Левицкий, ширить дуже ревно і енерґічно гадку закладаня бурс в бобрецкім повітї, в котрих би дїти бідних родичів мали нагоду учити ся, а з котрих найздібнійших посилав би опісля заряд бурс до шкіл середних у Львові. Згаданий місячник звертає увагу на то, що бобрецкий повіт есть одним з найбільших і числить самих Русинів близько 80.000. Тепер есть ледви 50 учеників на цїлий повіт, а решта здібних дїтий марнїє. — Гадка се дуже добра. щоби закладати бурси в повітї і треба єї лиш піддержувати та ввести в дїло.

— **„Просьвіти Бобрецкої“**, місячника просьвітно-економічного появило ся вже 3-те число за місяць марець.

— **Львівского міліонера**, Рогатина, котрий свого часу знайшов монацку з 2 К. і 8 сот. та затаїв знахідок, засуджено вчера на 4 днї арешту без зміни на грошеву кару. Заступник прокуратора внїс рекурс від низького виміру кари.

— **З Бережан** пишуть: В Бережанах відбули ся дня 24 с. м. загальні збори товариства „Міщаньска читальня Просьвіти“ в комнатах товариства. По сердечній промові о. декана Кордуби відчитав секретар п. Шкирпан справозданє з дїяльности сего молодого товариства, а касиер п. Мельник подав, що доходу мала читальня 755 К. 68 с., а по відтрученю розходів мала 100 К. уміщених в Касї „Надїя“ а 46 К. 20 с. готївки в підручній касї. За взірцеве дїловодство уділено функционарям абсолюторию і ще виражено їм подяку за труди. В склад нового видїлу увійшли пп.: о. Т. Кордуба головою, суд. совітник Ол. Танячкевич заступником голови, о. Ілїя Кузїв секретарем, В. Мельник касиєром і О. Мидляк бібліотекарем, а на двох заступників вибрано А. Короля і М. Маршицкого. Вкінци порушено справу найму обширнїйшого льокалю на читальню, а також плеканє співу та устроюванє вечерків, щоби попри читанє і книжкове образованє могли під дозором родительок молодші міщанки набирати товариской оглади. Також накликувано до найчисленнїйшого впису в члени читальнї поступового міщаньства.

— **Кореспонденти** метеорольоґічного центрального заведеня. Мінїстер просьвіти др. Гартель видав, на підставі найвисшого припорученя, статут для іменованя кореспондентів при централнім заведеню для метеорольоґії і земного маґнетизму у Відни. Отже особи, котрі в области метеорольоґії чи земного маґнетизму займають ся наукою або основними обсервациями метеорольоґічних і земно-маґнетичних явищ і незвичайно причиняють ся до наукових розслїдів на тім поли, можуть бути іменовані кореспондентами згаданого центрального заведеня. Іменувати має право мінїстер просьвіти в порозуміню з директором заведеня.

— **Добрий сторож.** Возьні львівского суду повітового при ул. Казимирівскій побачили вчера о 9 годині вечером, що хтось ходить по коритарях судових, а коли опісля лїпше придивили ся, переконали ся, що той якийсь незнакомий манїпулює щось коло дверий. Они зловили его і зревідували та знайшли під его одежиною укриті два стїнні годинники бюрові і ручники. На полиції признав ся той крадун, що називає ся Сидір Гутковский і есть „дозорцем дому“ при улици Ягайлоньскій.

— **Жертва легкодушности.** З Калуша пишуть: Оногди коло 5 години пополудни вертав селянин Михайло Шляк з Новиці зі своєю 79-лїтною матерю Явдохою з ярмарку домів. Приїхавши в Добрівлянах над Лїмницю, не поїхав на пором, а пустив ся в брід, не зважаючи, що вода значно прибула. Сильні филї пірвали фіру, занесли на глубінь і перевернули. Шляк виратував ся, але стратив матїр, котру найдено о пів клм. низше без житя. Та на тім не конець. Того самого дня вечером так само вертав возом до дому Федор Лилик з жінкою Анною і сином Иосифом, а до них присїли ся Никола Перегинець і Настуня Королева, всї з Новиці, і пустили ся тим самим бродом, не віщуючи нещастя. На самій серединї вода перервала віз. Мужчини виратували ся, Анну Лилик виратував якийсь незнакомий селянин із Завою а Настуню Королеву пірвала вода і навіть не найдено єї тїла.

— **Як осторожним треба бути,** коли помагає ся другим в яких недугах показує слїдуючий случай, котрого жертвою стала ся п. Ма-

---

чи. Завтрішний вечер мав раз на завсїгди зробити порядок. Бурт і Езра повинні би були приїхати о пятій годині, а то би було початком кінця. Що до будучности Бурта, то він тим зовсїм не журив ся. Був то зовсїм зруйнований чоловік. Коби лиш мав тілько горівки, кілько би хотїв, то він би певно недовго жив, і дав би їм спокій. Тим би нїчого не зискав, коли би зробив на них донос, а все стратив би. В найгіршім случаю фантазиї такого шальницї не вдїяли би нїчого чоловікови, що так був поважаний, як африканьский корабельник. Старий інтриґант все собі добре розважив наперед. Передовсїм придумав він плян, котрий мав їх навіть забезпечити перед оглядачами трупів, а при котрім зовсїм не треба було укривати ся.

Він кивнув на паню Джеррокс, бо був у великій комнатї, що служила за столову і за кухню.

— Коли їде завтра вечером послїдний поїзд? — спитав він.

— Єсть один, що приходить о три чверти на десяту до Бедсворт.

— Отже той їде попри наш парк на яких двайцять мінут перед десятою?

— То так певно, що можна після того наставити годинник.

— Добре. А де панна Герстон?

— На горі, пане. Сьміяла ся та була така весела, коли вернула, що аж кепкувала собі з старої женщини, котра була вже сива, коли оно на сьвіт прийшло.

— Сьміяла ся! — сказав Джірдльстон і зморщив брови. — Нинї зрана було їй зовсїм не до сьміху. Як гадаєте, чи не зійшла она з розуму, що?

— Я зовсїм нїчого не гадаю. Ребека прийшла на долину і плакала, бо она вигнала єї з комнати. Ба, она робить ся тут панї в домі — то річ ясна. Ще нас всїх незадовго до чорта нажене.

Джірдльстон замовк знову, але по его лици було видко, що то его дуже здивувало, що він довідав ся.

Кеті спала сеї ночи добре і навіть нїчо їй не снило ся. В такім віцї, як она була розлїтає ся вся журба з молодого ума так як вода з піря качки. Як же понурим і страшним видавало ся їй все, доки она чула ся опущеною, але тепер зазоріли для неї лїпші часи. Відчувала то, що колись, скоро лиш дістане ся знов на волю, буде могла простити опікунови, Ребецї і всїм а навіть Езрі.

Зрана знайшла собі таку розривку, що представляла собі в дусї, що то там діє ся в Льондонї і обчисляла при тім, доки то може потягнути ся, заким она дістане якусь звістку від своїх приятелів. Коли панї Скулли зателєґрафувала, то они повинні були дістати вість попереднього вечера. Здаєсь, що она також написала і розповіла докладно всї подробицї. Почта повинна би там насціти о 9 годинї. Тогди треба би якогось часу, щоби майор міг відшукати Тому. Опісля мусїли они оба, як зовсїм природно розважити, що і як би їм найлїпше зробити та може й підуть до дра Дінсдаля, щоби ще й з ним поговорити. На тім минув би ранок і часть пополудня, так, що они ледви аж змерком могли би приїхати до прайєрі.

Тогди був би тут вже й Езра. Минувшої суботи приїхав він межи пятою а шестою годиною. Аж лячно їй стало, коли погадала собі, що буде мусїла зійти ся знову з молодим купцем. Було то лиш природне чувство женщини, котра лякає ся всего, що жорстоке, просте і мерзке. Она анї не прочувала, як близькою була небезпечність і що мав значити его приїзд для неї.

Підчас снїданя того дня був пан Джірдльстон приязнїйший для неї як звичайно. Видко, ходило ему о то, щоби затерти згадку на его острі і грізні слова з попереднього дня. Ребека, котра їм послугувала, дивувала ся дуже тому, як він до неї промавляв. Цїле его поступованє далеко менше холодне і нехтуюче, як звичайно; бо тепер, коли вже була близько пора дїланя, він мов би набрав нових сил, звичайно як то буває у людий скорих до дїла.

— Ти би займала ся ботанїкою, доки ти тут — сказав він до неї піддобряючись їй. — Вір менї, що за молоду не може чоловік нїколи за богато учити ся. А до того ще як-раз знанє історії природи показує нам ту чудну гармонїю, яка панує в цїлім сьвітї і так поучаючо виливає на нашого духа.

— Та я хотїла би щось з того знати — відповіла Кеті — але бою ся лиш, що я за дурна до того.

— Гущавина тут повна чудес. Найменший грибок годить ся так само як найбільший дуб, щоби ему добре придивити ся. Твій тато любив ростини і зьвірята.

— Я собі то пригадую — сказала Кеті і лице єї посумнїло, підчас коли она духом перенесла ся в давно минувші часи. Що подумав би був собі єї батько, як би був знав в який спосіб сей чоловік поступав собі з нею! Але що то могло тепер значити, коли она незадовго мала видобути ся зпід его власти!

— Пригадую собі — говорив Джірдльстон мішаючи задуманий свій чай — що ми тогди, коли ще були купецкими учениками в Сіті, мали спільну комнатку над склепом. Він мав тогди хомяка, котрого дуже любив. Цїлий час, коли був вільний, порав ся лиш коло того хомяка і чистив его клїтку. Здавало ся, як би вже не мав більшої радости на сьвітї. Одного вечера бігав він по комнатї, а я его настоловчив.

— Ох, бідний тато! — відозвала ся Кеті.

— Я зробив то умисно. Ти забогато тратив з ним часу — сказав я ему. — Думай о чімсь висшім! — Він сумував і злостив ся, але з часом став менї вдячним. То була добра наука для него.

Тота історія була для Кеті такою несподїванкою, що она сидїла якийсь час не могучи

рия Заячківска, жена інспектора від зелїзниці, мати семеро дітий, що померла перед кількома днями з маловажної на око причини. Бл. п. Заячківска витискала одній знакомій чирак і очевидно не обмитими добре руками затерла собі здертий прищ на лици. В кілька годин опісля лице страшно спухло. Операция не помогла нічого, а женщина сильна і здорова померла до кількох днїв від зараженя крови.

Штука, наука і література.

— **„Дзвінка“ ч. 6** з 20 марта містить: Початок повістки гр. Толстоя „Бог правду видить — та не скоро скаже“; — з поем О. Кониского: — про монастир Скиту Манявского (з ілюстрациєю); — докінчене комедийки „Покарана лож“ Олени Кучальської; — псальму Тараса Шевченка; — дальшу часть „Листів зі сходу“; — продовжене оповіданя „Собака“ і загадки та переписку редакциї.

— **„Учителя“ ч. 6** містить: Початок розвідки „Душа дитини“; — статейку „Людова гиґієна, людова етика, людове виховане“; — статейку „На чім полягає формальне виховане“ — про виховане молодїжи в Анґлії; — жадане буковиньских Русинів на поли шкільництва; — про загальні збори товариства „Шкільна поміч“ у Львові; — всячину і оповіщеня.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Вехідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1-го цьвітня 1901 увійде в жите додаток І. до тарифи ч. ІІ. зшиток 6, в котрім будуть заміщені ціни единичні для поодиноких артикулів.

Дня 1-го цьвітня с. р. буде замкнений перестанок Біркенфельд, лежачий поміж стациями Гард-Юєсах і Люстенав на шляху Бреґенц-Ст. Марґаретен.

Курс львівский.

Дня 27-ого марта 1901.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610 —	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясн	547·—	556·—
Акциї гарбарні Ряпів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·—	98·70
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·10	91·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·30	102·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·80	93·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова . . . . , . .	67·—	71·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденський:		
Австр. черв. хреста	48·—	49·—
Угорск. черв. хреста	25.25	26·25
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	61·—	62·—
Базиліка 10 К	17·50	18·50
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·40	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 марта. На вчерашнім засїданю поставив несподївано президент палати на порядок дневний вибір членів до делеґациї. З Галичини вибрано Евг. Абрагамовича, Барвіньского, Войт. Дїдушицкого, Яворского, Козловского, Поповского і Ванґля. Заступниками вибрані кп. Саціга і др. Рошковский.

Капштадт 28 марта. Джума прибирає поважнїйші розміри. Число Европейців занедужавших на пошесть росте. Також в таборі воєннім Саймонставн занедужало кілька вояків.

Льондон 27 марта. Бюро Райтера доносить з Пекіну: Вість, що хіньске правительство відкинуло договор в справі Манджуриї, не потверджує ся. Правительство то противить ся лиш кільком постановам того договору.

Рим 28 марта. Як урядово оголошено, відбуде ся 15 цьвітня тайний консистор, а 18 цьвітня явний. На тім консистори мають бути іменовані кардиналами між иншими краківский епископ кп. Пузина і праский архіепископ Скрбеньский.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

й слова промовити. — Кілько лїт могло Вам тогди бути? — спитала она наконець.

— Менї було тогди може шїснайцять лїт.

— Коли так, то Ви були завсїгди — такої вдачі? — Її було трудно убрати свою гадку в якісь делікатнїйші слова.

— А так, я мав вже зване, коли був ще дуже молодим.

— Чи підеш трохи на двір.

— Я хотїла походити трохи в городї.

— А не забувай на то, що сказано, коли підеш на прохід. То найлїпше починати день від того.

— Щож то сказано, о чім менї не забувати? — спитала она і усьміхнена станула вже в дверех, підчас коли ясне сьвітло добувало ся вже до комнати.

— Сказано, що смерть жде нас серед житя — відповів він торжественно. Єго голос був якийсь такий глухий і понурий, що по молодій дївчинї аж мороз пішов. Але то вражінє було лиш хвилеве. День був так красний, що годї було посумнїти. А хибаж освободжене не було вже близьке? Сего рана повинна була она як-раз позбути ся всеї путанини гадок та якогось сумовитого прочутя. Зміна в поступованю еї опікуна причинила ся також до того, що она була весела. Сама майже вмовила в себе, що она зле зрозуміла єго слова і наміри.

Насамперед пішла алєєю і поговорила кілька слів з воротарем. Не чула тепер ніякої ненависти до него, противно, могла сьміяти ся з єго якоїсь дивної вдачі. Він був забовдурений з причини якихсь неприятностий дома. Жінка єго насварила а наконець таки вибила. — Давнїйше то она насамперед сварила ся, а відтак ловила за погрібач — сказав він засумований — а тепер ловить насамперед за погрібач і вже навіть не сварить ся.

Кеті споглядала на єго відстрашаюче лице та єго присадковату стать і погадала собі, що єго жінка есть мабуть дуже відважною женщиною.

— А що, вислали Ви мій лист? — спитала Кеті.

— Розуміє ся — відповів він. — Буде вже десь в Льондонї.

Притім прижмурив він своє одно око так якось хитро, що она була переконана, що він неправду каже. Длятого аж не знала як бути вдячною за то, що мала ще щось иншого, на що могла спустити ся, не лиш то увірене того старого шибеника.

За брамою на улици не було нїчого видко, лиш якийсь візок з паробком із села, котрий вів коня за уздечку. Она бояла ся сїльских людий від того часу, коли в недїлю стрітила ся була з тими обома урвителями. Відступила ся длятого від брами і пішла поміж деревами аж до шопи на другім кінци і там вилїзла на ню. Поза муром на другім боці стояв малий хлопець в лїбериї та спокійно і нерушаючись як би яка воскова фіґура; лиш очи бігали єму на всї боки і наконець добачили лиця Кеті.

— Добрий день, панно — відозвав ся він.

— Добрий день відповіла она. — Менї здає ся, що я виділа тебе вчера з панею Скуллі.

— Так єсть, панно. Панї наказала менї чекати тут і не рушити ся з місця, доки аж Вас не побачу. Казала, що можете бути зовсїм певні. Отже я чекав тут на Вас може вже з годину.

— Твоя панї то ангел — сказала Кеті з одушевленєм — а з тебе дуже добрий хлопчиско.

— Добре кажете, що моя панї то ангел— відповів хлопець тихо покивуючи головою. — У неї таке серце, що стане і для трох.

Кеті аж мусїла засьміяти ся з того одушевленя, з яким малий хлопчина відзивав ся.

— Ти, видко, любиш еї — сказала она.

— То я би не варт і жити, як би еї не любив. Она взяла мене з дому праці без сьвідоцтва і без нїчого а тепер виховує мене. Я маю Вам щось сказати.

— Щож такого?

— Она казала, що написала замість зателеґрафувала, бо мала тілько розповісти, що не була би того всего змістила в телеґрамі.

— Я то собі зараз гадала — сказала Кеті.

— Она написала до майора — ну, до того, що то він еї майор. Казала, що Ви можете бути певні, що він нинї тут буде, та щоби Ви не журили ся і сказали їй, чи Вам хтось чого не зробив.

— Нї, нї, нїхто не зробив нїчого — відповіла Кеті і знову усьміхнула ся. — Можеш їй розповісти, що мій опікун був нинї далеко лїпший. Я тепер знову маю повну надію. Подякуй їй сердечно від мене за еї ласку.

— Добре панно. А скажіть, чи той шибеник на брамі не зробив Вам чого злого, — той з одним оком.

— Нї, борони Боже, Джоне.

Джон подивив ся на ню недовірчиво. — Коли нї, то добре — сказав він, але менї здає ся, що Ви такі, що й не пожалували би ся, коли то преці не поможе. — Він підняв руку і показав великий, зубчастий камінь, який держав в руцї. — Я би єму тим вибив і другий єго сліпак — сказав він. — Грім би мене тріс, як би я того не зробив.

— Не роби того, Джоне, лиш біжи до дому, мій добрий хлопче.

— Добре, панно, і оставайтесь в гараздї.

Кеті ще дивила ся за ним, як він ішов гостинцем в долину. На кінци пристанув, як би не знав, що має робити, а відтак побачила на свою радість, яв він кинув камінь на поле межи бураки а відтак побіг борзенько в сторону противну від брами.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)